

end hvad Europarådet og Det Dyreetiske Råd havde anbefalet.

UB 3

Beretning om kommissorium for en grønlandsk-dansk kommission om øget grønlandsk selvstyre.

Afgivet af Udvalget vedrørende Grønlandske Forhold 18/6 04 . . . . Till.B 2399

Resume:

Statsministeren sendte i juni 2004 Folketinget det kommissorium for nedsættelse af den grønlandsk-danske kommission om øget grønlandsk selvstyre, som statsministeren og landsstyreformanden var blevet enige om. Hensigten var at opnå Folketingets godkendelse af kommissoriets indhold.

Et flertal i udvalget tilsluttede sig kommissoriet som grundlaget for det fremtidige arbejde i en fælles grønlandsk-dansk kommission om øget grønlandsk selvstyre.

Dansk Folkeparti udtrykte i sin mindretalsudtalelse utilfredshed med, at der ikke var foretaget nogen forhandling i Folketinget forud for beslutningen om at nedsætte kommissionen eller i forbindelse med udformningen af grundlaget for kommissionens arbejde. Dansk Folkeparti argumenterede desuden mod at sætte gang i det videre arbejde mod mere selvstyre med den begrundelse, at tiden ikke var moden.

Enhedslisten udtrykte kritik af, at antallet af medlemmer i kommissionen var fastsat således, at ikke alle partier i Folketinget ville kunne blive repræsenteret i kommissionen.

UB 4

Beretning om Udvalget vedrørende Efterretningstjenesternes virksomhed i folketingsåret 2003-04.

Afgivet af Udvalget vedrørende Efterretningstjenesterne 6/9 04 . . . Till.B 2427

Resumé:

I beretningen blev der redegjort for de drøftelser, udvalget havde haft om betingelserne for arbejdet i udvalget, bl.a. set i lyset af den offentlige debat, der fandt sted i foråret 2004. Drøftelserne havde bl.a. drejet sig om

- tavshedspligt og udvalgets reaktionsmuligheder,
- efterretningstjenesternes åbenhed i forhold til offentligheden og
- tjenesternes årlige redegørelse for virksomheden.

Med hensyn til tavshedspligt havde udvalget noteret sig justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 3302 fra folketingsmedlem Frank Jensen (Socialdemokratiet), hvoraf det bl.a. fremgik, at selv om ministre ikke var omfattet af § 5 i loven om udvalget, ville ministre være omfattet af straffelovens § 152.

På denne baggrund havde justitsministeren konkluderet, at en ministers offentliggørelse af oplysninger om f.eks. medlemmernes tilkendegivelser under møder i udvalget i almindelighed ville være i strid med tavshedspligten.

På baggrund af disse drøftelser var der enighed mellem regeringen og udvalget om følgende:

For det første må det være tilladt at referere til oplysninger, der er almindeligt kendt, f.eks. fordi den pågældende minister har orienteret offentligheden om dem. Tavshedspligten knytter sig altså til forhold, der ikke er almindeligt kendt, i en sag, der på et mere generelt plan er kendt i offentligheden.

Dernæst åbner loven i § 3 mulighed for, at udvalget over for regeringen kan tilkendegive sin opfattelse vedrørende de spørgsmål, der tages under behandling i udvalget. En eventuel tilkendegivelse vedrørende f.eks. tjenesternes prioriteringer bør derfor i første række rettes til de pågældende ministre.

Skulle en sådan tilkendegivelse i en sag ikke have den ønskede virkning, kan udvalget eller eventuelt enkelte medlemmer henvende sig til statsministeren.

Herudover henledes opmærksomheden på straffelovens § 152 e, nr. 2, hvorefter bestemmelserne om tavshedspligt ikke omfatter tilfælde, hvor den pågældende »handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.«

Desuden havde udvalget drøftet spørgsmålet om åbenhed hos efterretningstjenesterne.

Både før og under den seneste offentlige debat om Iraks rådighed over masseødelæggelsesvåben havde man fra udvalgets side opfordret Forsvarets Efterretningstjeneste til at udvise mere åbenhed end hidtil.

Forsvarsministeren og chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste havde i udvalget redegjort for de grundlæggende hensyn til tjenestens funk-